

ludda leitud worsti; jättufese põesa alla jälle ärra-
kautanud! Ka teiniale olleks tullufam olnud wait jada.
Teie kulite jo isse, et worstiotsake warrastatud oll.
Kudda tulnud — nõnda läinud, ütleb woña tark-
sõna. Kes tohib Reinowadderile süüks arvata kui
ta warga taggant wargust kätte nõuab? Miño ar-
wates peakfime sellepärrast tedda kütma; Reinowadder
olleks piddand Pitsi pealegi üllespooma, se olleks warga
palk olnud. Ja tõeste sedda olleks ta teinud kui
mitte kuñinga rahho-käst ning kindel seadus asja ei
olleks kelanud. Iggauhhe wasto tahhan siin julgest
tunnistada: Reinowadder on üks wäga õiglane mees,
kes üllekohhut ei te egga sall. Sest päwast sadif
mis kuñingas käsko andis, et rahho rügis pididi wal-
litfema, oiab ta ennast igga tülli ning mäsfamise eest.
Endisest ellokäikist ei olle mitte jälge enam teña külles
näha. Ta ellab otsego üks pühha mees, leina-riide
seljas, põlgab lihha, sööb üksford päwas paasto-
roga ja pörab silmad ühtepuhko taewa poole, et
kurja ilma-kärra ei näe. Ta teña mõisi, Kurja-
Pühhitus, on ammust aeast lessöks jänud; Reino-
wadder ellab metsas weike urtsiko sees. — Nõnda
on miño lel kõik noore põhwe eksitused kahetsenud
ja paastudes üfna kroñiks läinud. Ja et ta meel
ning mõtted üksnes taewa poole käiwad, ei pea ta
sest luggu, mis ilmlif rahwas teiniale teodusöks rägib.
Easke tedda seie tulla! kül ta siis kui päikene wõites
saab paistma ja pealekaebajad äbbi siöse saatma.

Kui määr juttu sai lõppetanud, astus äkkitfeli
kul Kannusjalg oma sugguwõõsa ning nabridega
kuñinga ette; teña järrel kanneti raami peal üks
furnud kaña, kelle kõrri Reinowadder ärra olli pur-
restanud. Kannusjalg seisis kurb ning leinas; kaks
källimeest ja kaks täddi-poega landsid nuttes furno-
raami. „Kõige armolifem issand ja kuñingas!“ ütles
kul, põlwi nikkutades: „eitse armo miño raske willet-
fufe peale, mis Reinowadder mulle on teinud. Siin
näete teie teña kolleda werrife tõteggu. Miñewal
lewadef, kui mets ja arru teñas lehhe ning die
illus nõtkus, ollin ma üks õnnerikkas abbikaas ja